

Arrest

nr. 337 592 van 11 december 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 december 2025 tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat N. ZAMANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 13 oktober 2025 tegengehouden door de met grenscontrole belaste autoriteiten van de luchthaven van Zaventem toen hij hier aankwam met een vlucht vanuit Turkije. Vermits hij niet in het bezit was van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning wordt er dezelfde dag een beslissing tot terugdrijving genomen (bijlage 11).

Op 13 oktober 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in aan de grens.

Op 21 oktober 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III verordening).

Gezien verzoeker in het bezit is van een Hongaarse verblijfstitel, geldig tot 31 januari 2026, uitgereikt voor studiedoeleinden, wordt er op 24 oktober 2025 een overnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 12, lid 1 van de Dublin III Verordening. Dit overnameverzoek wordt op 29 oktober 2025 aanvaard door de Hongaarse autoriteiten.

Op 24 oktober 2025 en 18 november 2025 richt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een verzoek tot individuele garanties tot de Hongaarse autoriteiten. Op 25 november 2025 bezorgen de Hongaarse autoriteiten individuele garanties waarin ze verzekeren dat ze verzoeker toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat verzoeker tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker.

Op 4 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van binnenkomst met terughrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}). Dit is de thans bestreden akte, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

Naam: A.

Voornaam: M. M A

Geboortedatum: [...] 2001

Geboorteplaats: Deir Albalah

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(1) van Verordening (EU) 604/2013 (verder Dublinverordening) van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Meneer A.M. M A, verder de betrokkene, staatsburger van Palestina, vroeg op 13.10.2025 internationale bescherming. Hij was in bezit van zijn Palestijns paspoort met nummer 6159465, afgegeven te Ramallah op 19.08.2024 en geldig tot 18.08.2029.

Overwegende dat er werd vastgesteld, via scans genomen bij boarding door de verantwoordelijke maatschappij, dat betrokkene in het bezit was van een geldige verblijfskaart van Hongarije met nummer 001539796, geldig tot en met 31.01.2026;

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde niet tot een resultaat.

Artikel 7(2) van de Dublinverordening stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Artikel 12(1) van de Dublinverordening stelt dat in geval een verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene is in bezit van een verblijfstitel, verstrekt door Hongarije, dat nog geldig is.

Op 24.10.2025 werden de Hongaarse instanties met toepassing van artikel 12(1) van de Dublinverordening verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 29.10.2025 erkenden ze hun verantwoordelijkheid en de daaruit volgende verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)a van de Dublinverordening.

De Hongaarse instanties deelden tevens mee dat de verblijfstitel werd afgegeven voor studies.

De betrokkene werd gehoord op 21.10.2025 en verklaart dat hij sinds 08.04.2024 een relatie heeft met H.D., nationaliteit Hongarije, verblijvende te Boedapest. Betrokkene verklaart geen kinderen te hebben. Hij verklaart geen familie in België, noch Europa te hebben. De betrokkene stelt dat hij in september 2021 vertrok uit Palestina naar Hongarije waar hij verbleef tot 10.10.2025. Hij vertrok uit Hongarije op 10.10.2025 en nam het vliegtuig naar Istanbul om vervolgens naar België te vliegen.

Op 24.10.2025 en 18.11.2025 werden de Hongaarse instanties verzocht in het geval van de betrokkene waarborgen te geven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Ze stuurden op 25.11.2025 een mededeling waarin ze verzekerden dat ze de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van de Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de Dublinverordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld

met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Hongarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in haar geval sprake is van omstandigheden, eigen aan haar situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België vanwege het respect voor de mensenrechten, de vrijheid van expressie. Betrokkene stelt dat Belgen affectie hebben in de behandeling van vluchtelingen en mensen die bescherming zoeken en dat in Hongarije het tegenovergestelde heerst.

Hij uit bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de Hongaarse instanties omdat het een racistisch land is waar ze je behandelen als een crimineel en het een misdaad is voor hen als ze praten met een moslim. Hij vreest om teruggestuurd te worden naar Gaza. Hij stelt dat hij in Hongarije bedreigd wordt door een andere Palestijnse student.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 is;

Hongarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM.

Sinds 01.07.2019 draagt in Hongarije een nationaal algemeen directoraat voor beleid inzake vreemdelingen ('National Directorate-General for Aliens Policing' /'Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság' verder NDGAP) de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het beleid inzake immigratie en asiel. Deze instantie staat onder toezicht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar functioneert als een wetshandavingsinstantie onder de Politiewet ('Act XXXIV of 1994 on the Police'). Het hoofd van het directoraat is de algemeen directeur, die wordt benoemd door de minister. De NDGAP is verantwoordelijk voor de procedure tot het bekomen van internationale bescherming via haar 'Directoraat Vluchtelingenzaken' en voor het beheer van de open opvangcentra en de centra voor detentie.

Hongarije kent sinds 2007 een wet inzake asiel ('Act LXXX of 2007 on Asylum' / 2007. évi LXXX. törvény a menedékjogról', hierna de Asielwet). Het recht op de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming wordt beoordeeld in een enkele procedure waarin de eerste administratieve fase wordt uitgevoerd door de NDGAP. De tweede instantie bestaat uit een gerechtelijke toetsingsprocedure die wordt uitgevoerd door regionale rechtbanken. Naast de normale procedure bestaat een niet-ontvankelijkheidsprocedure en een versnelde procedure.

Een bron over internationale bescherming in Hongarije is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Katalin Juhász, Gruša Matevžič, Petrov Katarina en Zsolt Szekeres, 'Asylum Information Database – Country Report : Hungary – 2024 update', laatste update op 10.06.2025, hierna AIDA-rapport, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://asylumineurope.org/reports/country/hungary>).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary' dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die

van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In 2015 kondigde de Hongaarse overheid de noodtoestand af vanwege een 'crisissituatie ten gevolge van massale immigratie'. Dit impliceerde dat in provincies die grenzen aan Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk specifieke regels golden voor onderdanen van derde landen die Hongarije illegaal binnenkwamen en/of er illegaal verbleven en dat bepaalde bepalingen van de Asielwet werden opgeschort. Zo kreeg de politie de bevoegdheid om immigranten die onregelmatig in het land verblijven en internationale bescherming willen vragen in Hongarije, terug te sturen over de grensafscheiding, ongeacht waar in het land zij zich bevinden en zonder een beoordeling van individuele omstandigheden (AIDA-rapport, pagina's 12 en 19). Op 09.03.2016 werden deze bepalingen met regeringsbesluit 41/2016 uitgebreid tot het hele grondgebied en sindsdien meermaals verlengd.

In 2017 werd ingevoerd dat verzoeken om internationale bescherming enkel konden worden ingediend in bepaalde 'transitzones' en verzoekers gedurende heel de procedure in deze transitzone dienden te verblijven (AIDA-rapport, pagina 20).

In haar uitspraak van 14.05.2020 in de gevoegde zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU beoordeelde het HvJ-EU de systematische vasthouding van verzoekers om internationale bescherming in de 'transitzones' als onwettige detentie. Een week na de uitspraak sloot de Hongaarse regering de transitzones en kondigde ze de invoering aan van nieuwe bepalingen inzake internationale bescherming.

Op 26.05.2020 werd met een nieuw regeringsbesluit de zogenaamde 'ambassade-procedure' ingevoerd, waarbij personen die internationale bescherming willen vragen, voorafgaand een intentieverklaring dienen in te dienen bij de Hongaarse ambassades in Belgrado (Servië) en Kyiv (Oekraïne). De ambassade stuurt deze intentieverklaring vervolgens naar de NDGAP, die deze onderzoekt binnen een termijn van 60 dagen. Het NDGAP geeft na onderzoek de ambassade de instructie al dan niet een speciale, eenmalige toestemming tot binnenkomst te verstrekken voor Hongarije teneinde er een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen (AIDA-rapport, pagina 20). Enkele door de wet bepaalde categorieën kunnen internationale bescherming vragen in Hongarije zonder voorafgaand een intentieverklaring in te dienen. Dit zijn begunstigden van subsidiaire bescherming, die in Hongarije verblijven; familieleden van begunstigden van internationale bescherming die in Hongarije verblijven en personen die voorwerp zijn van gedwongen maatregelen of sancties die de persoonlijke vrijheid inperken (AIDA-rapport, pagina 21).

Het HvJ-EU stelde in haar uitspraak van 17.12.2020 in de zaak C-808/18 dat Hongarije verschillende bepalingen in de Richtlijnen 2013/32/EU ('Procedurerichtlijn') en 2013/33/EU ('Opvangrichtlijn') niet nakwam. In de uitspraak van 16.11.2021 in de zaak C-821/19 kwam het Hof tot eenzelfde conclusie. Op 22.06.2023 beoordeelde het HvJ-EU in de zaak C-823/21 de 'ambassade-procedure' als strijdig met de EU-regelgeving.

Op 13.06.2024 veroordeelde het HvJ-EU Hongarije vanwege het niet naleven van het arrest C-808/18 tot een betaling aan de Europese Commissie van een forfaitair bedrag van 200.000.000 euro en een dwangsom van 1.000.000 euro per dag tot de datum van naleving van het arrest (AIDA-rapport, pagina 13).

De 'ambassade-procedure' is nog steeds van kracht. In 2024 werden in Hongarije 29 verzoeken om internationale bescherming ingediend en werden 6 intentieverklaringen ontvangen. Volgens het AIDA-rapport werd in 2024 geen toestemming tot binnenkomst afgegeven (pagina 20). Nog volgens het AIDA-rapport ontving Hongarije in 2024 821 verzoeken tot over- of terugname volgens de bepalingen van de Dublinverordening en werden 20 overdrachten aan Hongarije effectief uitgevoerd (pagina 47).

De Hongaarse instanties erkennen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat hoewel personen, die onder de bepalingen van de Dublin-verordening aan Hongarije worden overgedragen niet vallen binnen de categorieën die volgens de wet zijn toegestaan internationale bescherming te vragen binnen het Hongaarse grondgebied, het NDGAP meedeelde dat overgedragen personen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien ze hebben verklaard dat ze dit wensen ('The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence', pagina 55). Het bovenvermelde informatieblad stelt dat een overgedragen persoon na aankomst wordt gehoord door de politie en dat indien hij of zij verklaart internationale bescherming te willen vragen een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd (pagina 7).

Bovenal benadrukken we dat de Hongaarse instanties in het geval van de betrokkene op 25.11.2025 expliciete garanties gaven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Ze zullen de betrokkene toegang verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Asielwet voorziet geen termijn waarbinnen een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend. Een verzoek moet in persoon bij het NDGAP worden ingediend door de persoon die bescherming (AIDA-rapport, pagina 34). Het AIDA-rapport stelt dat de meeste verzoekers in de praktijk worden geïnterviewd en tolken beschikbaar zijn (pagina 37). Een verzoeker kan vragen dat de functionaris, die het interview zal doen, en de tolk van hetzelfde geslacht zijn en volgens het AIDA-rapport wordt in de meeste gevallen op dat verzoek ingegaan (pagina 37). Het AIDA-rapport maakt gewag van onvolkomenheden wat betreft tolken en vertaling zoals het gebrek aan een gedragscode, een kwaliteitscontrole en een opleiding van tolken en vertalers, maar meldt tevens dat in 2018 een nieuwe procedurele waarborg in de wet werd ingevoerd. De NDGAP is sindsdien verplicht rekening te houden met de mogelijke verschillen en tegenstellingen tussen het land van herkomst en de culturele achtergrond van de tolk en die van de verzoeker, zoals die door de verzoeker aan de autoriteit werd gemeld (pagina 39). Hoewel het AIDA-rapport melding maakt van problemen wat betreft tolken en vertaling zijn er geen aanwijzingen dat op dat vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

De door de wet voorziene termijn voor het nemen van een beslissing ten gronde bedraagt 60 dagen. De Asielwet bepaalt dat deze termijn voor het verstrijken ervan eenmaal met 21 dagen kan worden verlengd (AIDA-rapport, pagina 36). Volgens het AIDA-rapport was eind 2024 sprake van 16 hangende dossiers (AIDA-rapport, pagina 35). Een beslissing inzake internationale bescherming moet mondeling aan de verzoeker worden meegedeeld in zijn of haar moedertaal of in een andere taal die hij of zij begrijpt. Naast deze mondelinge mededeling moet de beslissing ook schriftelijk worden meegedeeld, maar enkel in het Hongaars. Het AIDA-rapport meldt dat vertegenwoordigers van de niet-gouvernementele organisatie 'Hungarian Helsinki Committee' (hierna HHC) bevestigden dat sinds 2019 en ook in 2024 beslissingen meestal door een tolk aan de verzoeker werden vertaald (pagina 42).

De Asielwet voorziet dat verzoekers die daaraan nood hebben recht hebben op kosteloze rechtsbijstand overeenkomstig de bepalingen van de wet inzake rechtsbijstand of door een in de rechtsbescherming geregistreerde ngo. Aan het criterium van nood wordt geacht te zijn voldaan, aangezien verzoekers ongeacht hun inkomen of financiële situatie als behoeftig worden beschouwd, op basis van hun verklaringen over hun inkomen en financiële situatie. De wet inzake rechtsbijstand bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze rechtsbijstand indien zij aanspraak kunnen maken op voorzieningen en ondersteuning op grond van de Asielwet (AIDA-rapport, pagina 45). Rechtsbijstand kan worden verleend door advocaten, ngo's of rechtenfaculteiten die zich registreerden bij de Dienst Rechtsbijstand van het Bureau Justitiële Zaken van het Ministerie van Justitie.

Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming dient binnen een termijn van 8 dagen beroep te worden aangetekend. Het terugbrengen van de oorspronkelijke termijn van 15 dagen naar 8 in 2013 lokte kritiek uit van het UNHCR en ngo's zoals HHC, die stelden dat dit de toegang tot een effectief rechtsmiddel in gedrang bracht (AIDA-rapport, pagina 42). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Hongaarse instanties op 13.10.2025 wat betreft de betrokkene meedeelden dat ze toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel. Een beroep tegen het niet verlenen van internationale bescherming heeft geen automatisch schorsend effect. Het HvJ-EU oordeelde in haar bovenvermelde uitspraak in zaak C-808/18 dat Hongarije het recht niet eerbiedigde dat de Procedurerichtlijn toekent aan iedere verzoeker om internationale bescherming om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te kunnen blijven na de afwijzing van zijn verzoek tot het verstrijken van de termijn waarbinnen beroep tegen die afwijzing kan worden ingesteld of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen. Hongarije wijzigde zijn wetgeving hieromtrent niet, maar het AIDA-rapport stelt dat het ontbreken van opschortende werking in de praktijk nooit een probleem vormde. Volgens het rapport zou het HHC geen weet hebben van gevallen in de reguliere procedure waarin een handhavingsmaatregel werd gestart voordat een beslissing inzake het beroep was genomen (pagina 43).

Verzoekers hebben het recht om te werken na het verstrijken van 9 maanden vanaf het begin van hun procedure. Een werkgever moet een werkvergunning aanvragen – geldig voor 1 jaar en verlengbaar – bij het plaatselijke arbeidsbureau. Verzoekers kunnen volgens het AIDA-rapport solliciteren naar banen die niet worden ingenomen door staatsburgers of onderdanen van de Europese Economische Ruimte (AIDA-rapport, pagina 90). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 15 van de Opvangrichtlijn die bepaalt dat

lidstaten om overwegingen van arbeidsmarktbeleid voorrang mogen geven aan burgers van de Unie en onderdanen van staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, alsook aan onderdanen van derde landen die legaal in de Unie verblijven.

Het bovenvermelde informatieblad stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Hongarije recht hebben op huisvesting en voorzieningen in een opvangcentrum, vergoeding voor reiskosten, gezondheidszorg, een vergoeding van onderwijs- en opleidingskosten en een toelage in cash (pagina 3). De huisvesting omvat concreet accommodatie, 3 maaltijden per dag of een gelijkwaardige bijdrage; eetgerei en toiletvoorzieningen of een gelijkwaardige sanitaire vergoeding en kleding (pagina 3). Er zijn op dit ogenblik 3 operationele open opvangcentra : Vámoszabadi en Balassagyarmat nabij de grens met Slowakije en Fot nabij Boedapest, dat is gericht op de opvang van niet begeleide minderjarigen. Het lage aantal verzoeken om internationale bescherming heeft uiteraard een effect op de bezetting van deze centra. Het AIDA-rapport meldt dat eind 2024 niemand werd opgevangen in Vámoszabadi terwijl in Balassagyarmat 13 personen, waaronder 4 verzoekers om internationale bescherming, verbleven. In het centrum van Fot was eind 2024 sprake van 12 bewoners, waaronder 2 verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 87).

Volgens het bovenvermelde informatieblad hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruikt, medische behandelingen zoals voorgeschreven met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (pagina 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (pagina 2). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (pagina 93). Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (pagina 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Hongarije per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Hongaarse autoriteiten worden vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Hongarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De betrokkene werd gehoord op 21.10.2025 en stelde toen dat hij psychisch zeer moe is maar geen medicatie neemt. Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Gelet dat Hongarije, ondanks verschillende veroordelingen door het HvJ-EU vanwege het niet nakomen van zijn verplichtingen uit hoofde van het recht van de Europese Unie en door het EHRM, uitdrukkelijke en

individuele garanties heeft gegeven dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het zijn verplichtingen inzake opvang en het recht op een effectief rechtsmiddel zal nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van de Dublinverordening.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Hongarije en dient hij zich aan te bieden bij Hongaarse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, met het oog op zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker een schending op van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van de Dublin III-verordening, artikel 21 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte rechtsbepalingen, betoogt verzoeker als volgt:

“19. Er dient te worden opgemerkt dat momenteel in Hongarije geen eerlijk en efficiënte asielprocedure beschikbaar is conform het voormelde principe van non-refoulement dat voortvloeit uit de bovenvermelde wetgeving. Dit blijkt zeer duidelijk uit verschillende objectieve bronnen.

20. Zo vermeldt Asylum Information Database Hongarije (AID-Hongarije) van European Council van mei 2025 aangaande de huidige situatie in Hongarije dat er structurele tekortkomingen zijn in de toegang tot de asielprocedure. Zo bestaat er ernstige en aanhoudende belemmeringen om toegang te krijgen tot de asielprocedure. Er is derhalve in Hongarije de facto geen effectieve toegang tot de asielprocedure, een verwijdering naar Hongarije leidt tot schending van de bovenvermelde artikelen waaronder art. 3 EVRM (zie AID-rapport geactualiseerd tot mei 2025, p.13-14).

21. Uit het voormelde AID-rapport blijkt dat Hongarije verhindert actief iedere vorm van toegang tot de asielprocedure, zelfs voor personen die legaal in het land verblijven. Uit dit AID-rapport blijkt dat Hongarije een systeem heeft gecreëerd waarbij niet alleen irreguliere maar ook reguliere verblijvers géén aanvraag voor internationale bescherming kunnen indienen. Dit betekent dat zelfs iemand met een geldig verblijfsdocument geen bescherming kan aanvragen. Dat het rechtstelsel in Hongarije opzettelijk is geconstrueerd om asielbescherming onmogelijk te maken blijkt duidelijk uit het voormelde AID-rapport (zie AID-rapport geactualiseerd tot mei 2025, p. 13-14). Dit bevestigt hetgeen al door verzoeker werd verklaard.

22. De DVZ maakt zich sterk dat Hongarije heeft ingestemd met terugkeer van verzoeker. Echter hieruit kan geenszins worden afgeleid dat Hongarije hiermee zijn EU-rechtelijke verplichtingen zal nakomen. Volgens het AIDA-rapport is het akkoord tot terugname geen garantie op proceduretoegang. Aangaande garantie op proceduretoegang in Hongarije wordt als volgt vermeld in het voormelde AIDA-rapport:

“2.7 The situation of Dublin returnees The amendments to the Asylum Act adopted between 2015 and 2017 have imposed some serious obstacles to asylum seekers who are transferred back to Hungary under the Dublin Regulation with regard to re-accessing the asylum procedure. The following situations are applicable to Dublin returnees:

- (a) Persons who had not previously applied for asylum in Hungary and those whose applications are still pending would usually be treated as first-time asylum applicants. However, according to the current asylum legislation in force (Transitional Act), only 3 groups of persons (see Embassy procedure) can apply for asylum within the Hungarian territory. Since they are not considered as an exception, Dublin returnees are not allowed to apply for asylum when returned to Hungary. Despite such legislation, the HHC is aware of a few cases, where people returned under Dublin were allowed to submit an asylum application. The NDGAP clarified that, according to the authority’s interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence.²⁶² On the other hand, the HHC is also aware of a case of a Dublin returnee, who due to illness could not appear at the NDGAP upon his return and despite informing the NDGAP about this, was not given a new appointment. Instead, the NDGAP informed him that because he did not appear at NDGAP upon his Dublin return, he could not apply for asylum and should go to the Embassy. Therefore, the application of Dublin returnees appears sometimes allowed purely based on the discretionary decision of the NDGAP. According to the HHC, individual assurances should therefore be obtained in each case. A transfer acceptance letter, without concrete individual assurances that a person returned under Dublin will actually be accepted in the asylum procedure in Hungary according to the Asylum Procedures Directive and be provided reception conditions according to the Reception Conditions Directive is not enough.
- (b) Persons who withdraw their application in writing or tacitly²⁶³ cannot request continuation of their asylum procedure upon return to Hungary; therefore, they will have to submit a subsequent application and present new facts or circumstances. Subsequent Applications raise several issues, not least regarding exclusion from reception conditions. Moreover, the current asylum legislation in force (Transitional Act), does not even allow ‘Dublin returnees’ to apply for asylum within the Hungarian territory (see the previous point). This is also not in line with the second paragraph of Article 18(2) of the Dublin III Regulation, which states that when the Member State responsible had discontinued the examination of an application following its withdrawal by the applicant before a decision on the substance had been taken at first instance, that Member State shall ensure that the applicant is entitled to request that the examination of their application be completed or to lodge a new application for international protection, which shall not be treated as a subsequent application as provided for in the recast Asylum Procedures Directive.
- (c) The asylum procedure would also not continue, if the returned foreigner had previously received a negative decision and did not seek judicial review. This is problematic when the NDGAP issued a decision in someone’s absence. The asylum seeker who is later returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of the application (see section on Subsequent Applications). However, the current asylum legislation in force (Transitional Act), does not even allow ‘Dublin returnees’ to apply for asylum within the Hungarian territory (see the first point). According to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, the responsible Member State that takes back the applicant whose application has been rejected only at the first instance shall ensure that the applicant has or has had the opportunity to seek an effective remedy

against the rejection. According to the NDGAP, the applicant only has a right to request a judicial review in case the decision has not yet become legally binding. Since a decision rejecting the application becomes binding once the deadline for seeking judicial review has passed without such a request being submitted, the HHC believes that the Hungarian practice is in breach of the Dublin III Regulation because in such cases Dublin returnee applicants are not afforded an opportunity to seek judicial review after their return to Hungary.”

23. Zelfs wanneer Hongarije in het kader van de Dublinprocedure een akkoord tot terugname verleent, blijven Dublin-terugkeerders volgens het Hongaarse recht uitgesloten van de asielprocedure, behalve in zeer uitzonderlijke gevallen waartoe verzoeker niet behoort. Zelfs in die uitzonderlijke gevallen worden terugkeerders echter geconfronteerd met de volledige willekeur van de National Directorate-General for Alien Policing (NDGAP6)), zodat het Hongaarse akkoord tot terugname geen enkel recht op toegang tot de asielprocedure creëert.

Het door Hongarije verstrekte akkoord kan bijgevolg niet worden beschouwd als een rechtsgarantie conform het Unierecht. België kan hier dus niet op vertrouwen als bewijs dat verzoeker effectieve en daadwerkelijke toegang tot de asielprocedure zal worden verleend. Uit Nansen COI Dublin statistieken blijkt ook dat Hongarije in Dublinprocedure de terugname aanvaardt, maar daarvoor geen daadwerkelijke procedure biedt. De toegang tot de asielprocedure in Hongarije is quasi onmogelijk en dit door o.a. de illegale ambassadeprocedure⁷ (intenties in Kyiv/Belgrado). De Dublin-terugkeerders die niet onder de uitzonderingscategorieën vallen worden standaard uitgesloten van de asielprocedure. Het akkoord van Hongarije tot overname betreft derhalve géén garantie.

Uit Nansen COI Dublin statistieken blijkt verder ook dat pushbacks systematisch plaatsvinden en zelfs op personen die expliciet asiel willen vragen. De Hongaarse politie is wettelijk gemachtigd om iedereen en overal in het land, zonder procedure terug te dringen naar Servië. De asielzoekers krijgen geen informatie, geen opvang en geen begeleiding. Ze moeten vaak zelf op zoek naar de NDGAP, de Hongaarse politie weigert hen te informeren. Uit zowel het AID-rapport als Nansen vaststelling blijkt duidelijk dat Hongaarse wetgeving in strijd is met EU-recht. Hongarije voert CJEU-arresten niet uit.

Verschillende EU-landen (Duitsland, Zweden, Nederland) hebben trouwens al Dublin-overdrachten opgeschort (zie stuk 3).

24. Verder is AIDA-rapport ook duidelijk, namelijk dat in Dublin procedure, bij terugname enkel individuele garanties voldoende zijn. Dit wordt als volgt vermeld in dit AID-rapport (zie AIDA-rapport p. 55):

“According to the HHC, individual assurances should therefore be obtained in each case. A transfer acceptance letter, without concrete individual assurances that a person returned under Dublin will actually be accepted in the asylum procedure in Hungary according to the Asylum Procedures Directive and be provided reception conditions according to the Reception Conditions Directive is not enough.”

Enkel een akkoord tot terugname is op zichzelf onvoldoende. Er moeten specifieke, individuele en schriftelijke garanties worden verstrekt waaruit blijkt dat verzoeker bij terugname daadwerkelijk zal worden toegelaten tot de asielprocedure. Dit veronderstelt dat hij niet wordt verplicht de ambassadeprocedure te volgen, dat hij effectief wordt opgevangen in een opvangcentrum, toegang krijgt tot rechtsbijstand, geen risico loopt op pushbacks, niet wordt opgesloten in een gesloten centrum en dus de nodige begeleiding ontvangt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zonder deze garanties schendt een overdracht o.a. art. 3(2) Dublin, art. 4 Handvest en art. 3 EVRM. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat deze garanties werd gegeven. Dit werd ook door de raadvrouw van verzoeker gevraagd (zie stuk 4), doch werd hierover nog geen enkel stavingstuk bezorgd.

25. Uit HHC Statement blijkt verder ook dat Hongarije geen uitleg, geen begeleiding geeft en geen procedure-instructies aan Dublin terugkeerders. Meerdere terugkeerders rapporteren dat de politie hen negeert, niemand hen opvangt of registreert, niemand hen vertelt waar of hoe ze een asielaanvraag moeten indienen, zelfs hulpbehoevenden blijven in het ongewisse (stuk 2).

26. Uit HHC Statement blijkt ook dat er in Hongarije willekeurige en arbitraire behandeling is door NDGAP en dit vormt een reëel risico voor asielzoekers. NDGAP interpreteert zelfs twijfel of vragen van terugkeerders als een teken dat zij geen asiel willen. Dit gebeurt zonder enige procedure, zonder hoorplicht, zonder beoordeling van de intentie van de vreemdeling (stuk 2).

27. Hongarije biedt evenmin enige vorm van reële integratie, ondersteuning of basisvoorzieningen aan asielzoekers. De asielzoekers die al toegang zouden krijgen wat een uiterst kleine groep betreft, krijgen vervolgens geen activiteiten, begeleiding, werktrajecten, juridische steun, worden geïsoleerd, hebben geen toegang tot NGO's en verliezen volledig het recht op menselijke waardigheid en zelfredzaamheid.

28. Gelet op het voorgaande betekent de huidige Hongaarse situatie derhalve duidelijk schendingen van mensenrechten.

Gelet op het voormelde AID-rapport, de HHC-verklaring (stuk 2) en de Nansen vaststellingen (stuk 3) betekent een overdracht van verzoeker aan Hongarije een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, en is bijgevolg onverenigbaar met artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening.

29. Uit voormelde objectieve bronnen blijkt derhalve duidelijk dat de vluchtelingen in Hongarije geen toegang krijgen tot een eerlijk en efficiënte asielprocedure.

30. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat er in casu geen enkele individuele garantie wordt geboden dat verzoeker, bij zijn verwijdering naar Hongarije, zal terechtkomen in een correcte procedure en er daadwerkelijk toegang zal krijgen tot een eerlijke en adequate asielprocedure.

31. De DVZ heeft beslist tot de overdracht van verzoeker aan Hongarije op basis van een loutere toestemming van Hongarije van terugname zonder duidelijke EU-garanties. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Hongarije een correcte opvang of toegang tot een eerlijke en doeltreffende asielprocedure zou krijgen. Integendeel, uit de hierboven vermelde rapporten blijkt ondubbelzinnig dat verzoeker er geen daadwerkelijke toegang zou hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure.

32. De toegang tot een doeltreffende asielprocedure vormt een essentieel element van het beginsel van non-refoulement, zoals neergelegd in art. 3 EVRM. Wanneer deze waarborgen niet kunnen worden gegarandeerd, zou de overdracht van verzoeker naar Hongarije een schending uitmaken van dit artikel.

33. De DVZ heeft bovendien nagelaten om in casu een diepgaand onderzoek te voeren naar de naleving van het non-refoulementbeginsel van verzoeker.

34. De DVZ verwijst verder in de bestreden beslissing naar het EU-lidmaatschap van Hongarije en naar het feit dat dit land partij is bij het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951, om daaruit af te leiden dat er geen reden bestaat om te veronderstellen dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in Hongarije minder waarborgen zou bieden dan in België. Deze redenering is echter te kort door de bocht, aangezien de loutere verdragsrechtelijke of Europese verbondenheid van een staat niet volstaat om aan te tonen dat in de praktijk geen sprake is van schendingen van fundamentele rechten. De actuele mensenrechtensituatie in het land van overdracht dient steeds concreet en individueel te worden onderzocht alvorens tot verwijdering kan worden overgegaan.

35. Het EHRM heeft trouwens ook duidelijk gesteld dat wederzijds vertrouwensbeginsel (zoals in Dublinsysteem) wordt weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het X Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest (zie ook arrest van RvV d.d. 4 januari 2019 met als nr.: 214 701 en arrest van RvV d.d. 26 november 2019 met als nr.: 229266).

36. De DVZ dient derhalve te allen tijde met het nemen van maatregelen zoals verwijderen van een vluchteling het non-refoulementprincipe te onderzoeken. Het kan niet simpelweg en a priori worden aangenomen dat een lidstaat die de Vluchtelingenconventie van Genève heeft onderschreven alle garantie zou bieden van het non-refoulementprincipe¹⁰. Bovendien is algemeen bekend dat in Hongarije vluchtelingen geen toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure.

37. Toegang tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure zoals omschreven in het non-refoulementprincipe is dan ook een absolute vereiste. Als dit niet zou kunnen worden gegarandeerd dan zou het verwijderen van verzoeker naar Hongarije een schending betekenen van artikel 3 EVRM, artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 33 Vluchtelingenconventie, artikel 3 Dublin Verordening III en artikel 21 Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

38. Verder, heeft de DVZ in casu eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, daar hij geen rekening heeft gehouden met voormelde objectieve bronnen betreffende de actuele situatie in Hongarije.

39. Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de verklaringen van verzoeker en de aangehaalde objectieve bronnen het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus het verwijderen van verzoeker naar Hongarije een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM, artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 33 Vluchtelingenconventie, artikel 3 Dublin Verordening III, artikel 21 Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 aangaande uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, 62 Vreemdelingenwet en zorgvuldigheidsplicht inhoudt.”

2.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt er in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 1 van de Dublin III verordening. Tevens bevat

de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Hongarije toekomt nu blijkt dat verzoeker in het bezit is van een geldige Hongaarse verblijfstitel; dat de Belgische autoriteiten op 24 oktober 2025 een overnameverzoek hebben gericht aan de Hongaarse autoriteiten die op 29 oktober 2025 hun verantwoordelijkheid hebben erkend en de daaruit volgende verplichting tot overname van verzoeker in toepassing van artikel 18, lid 1, a) van de Dublin III verordening; dat de Hongaarse autoriteiten op 25 november 2025 uitdrukkelijke en individuele garanties voor verzoeker hebben gegeven dat hij toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het zijn verplichtingen inzake opvang en het recht op een effectief rechtsmiddel zal nakomen; dat er niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht aan Hongarije voor verzoeker een reëel risico inhoudt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublingehoor aangevoerde elementen, op de algemene situatie in Hongarije inzake toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen en op de uitdrukkelijke en individuele garanties voor verzoeker van de Hongaarse autoriteiten; dat er geen medisch beletsel in hoofde van verzoeker is vastgesteld inzake overdracht; dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten met toepassing van artikel 17, lid 1 van de Dublin III verordening.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist en stelt dat de bestreden beslissing een kennelijk onjuiste opvatting van het recht en van de feiten weergeeft, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, uitgebreid heeft onderzocht of er voor verzoeker, ingevolge procedurele gebreken of tekortkomingen inzake de opvang en de behandeling van verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III verordening worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten, een ernstig risico bestaat om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat er geen dergelijk risico bestaat. Verwerende partij heeft hierbij gebruik gemaakt van recente verslaggeving omtrent de situatie in Hongarije en heeft aan de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijke en individuele garanties voor verzoeker gevraagd en bekomen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verwerende partij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, dat hij automatisch is uitgegaan van het vertrouwensbeginsel dat tussen de lidstaten van de Europese Unie geldt en dat er geen individueel onderzoek plaatsvond.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met de analyse van verwerende partij maar toont met zijn toelichtingen in het verzoekschrift niet aan dat deze analyse incorrect of kennelijk onredelijk is.

Ten onrechte laat verzoeker uitschijnen dat er enkel een overnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten zou voorliggen. De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten, naast een uitdrukkelijk akkoord tot overname van verzoeker van 29 oktober 2025, ook specifieke individuele garanties voor verzoeker op 25 november 2025 hebben verstrekt waarin ze verzekeren dat ze verzoeker toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen en waarin ze tevens bevestigen dat verzoeker tijdens de asielprocedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker (stuk 35 van het administratief dossier).

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker zich niet dienstig beperken tot een loutere verwijzing naar het AIDA-rapport van mei 2025, waarmee de verwerende partij ten andere ook rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar de passages in het AIDA-rapport inzake de beperking van de toegankelijkheid van de asielprocedure in Hongarije en dat het voor Dublin-terugkeerders onmogelijk is om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen zonder individuele garanties, wijst de Raad er op dat er *in casu*, naast een uitdrukkelijk overnameakkoord, tevens individuele garanties voor verzoeker werden bekomen van de Hongaarse autoriteiten. Ook uit de door verzoeker bijgebrachte stukken (Rapport Hungarian Helsinki Committee van 11 november 2025 en Rapport NANSEN 2025) blijkt dat een overdracht aan Hongarije wel mogelijk moet worden geacht indien enerzijds een beoordeling is uitgevoerd van de kwetsbaarheden van de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds individuele garanties werden bekomen van de Hongaarse autoriteiten, wat dus is gebeurd. In hoofde van verzoeker werden geen specifieke kwetsbaarheden vastgesteld en werden individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten bekomen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat hij in Hongarije in de absolute onmogelijkheid zal zijn om toegang te krijgen tot de procedure internationale bescherming.

Waar verzoeker verwijst naar de passage in het AIDA-rapport omtrent illegale derdelanders in Hongarije, merkt de Raad op dat *in casu* uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een geldige Hongaarse verblijfstitel beschikt en aldus niet als illegale derdelander kan worden beschouwd.

Waar verzoeker verwijst naar de passage in het NANSEN-rapport dat er in 2025 nog steeds pushbacks worden uitgevoerd aan de Hongaarse grenzen, merkt de Raad op dat *in casu* de Hongaarse autoriteiten de overname van verzoeker uitdrukkelijk hebben aanvaard en specifieke individuele garanties hebben verstrekt waarin ze verzekeren dat ze verzoeker toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na overdracht aan Hongarije zich in een situatie zal bevinden waar sprake zou kunnen zijn van zogenaamde pushbacks.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij in Hongarije geen ondersteuning zou krijgen met het oog op reële integratie, ondersteuning en basisvoorzieningen, herhaalt de Raad dat verzoeker op heden nog steeds over een verblijfsrecht in Hongarije beschikt zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij überhaupt zal aangewezen zijn op de opvangvoorzieningen. Niettemin blijkt uit de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties dat verzoeker, indien nodig, wel degelijk tot de opvangvoorzieningen zal worden toegelaten.

De Raad besluit dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een louter algemeen betoog over de slechte behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Hongarije, doch nalaat aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat hij bij overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, dit in het bijzonder rekening houdend met de individuele garanties die door de Hongaarse autoriteiten voor verzoeker zijn verstrekt.

Er kan dan ook niet worden besloten dat verwerende partij de bepaling van artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III verordening schond of dat hij disproportioneel optrad door te besluiten dat Hongarije, ondanks verschillende veroordelingen door het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, toch als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kan worden aangeduid, in het bijzonder gelet op de individuele garanties die door de Hongaarse autoriteiten voor verzoeker werden verstrekt.

Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.5. Artikel 4 van het Handvest voorziet in een bescherming die gelijkaardig is aan deze die is voorzien in artikel 3 van het EVRM. Aangezien geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden geoordeeld dat de bepalingen van artikel 4 van het Handvest worden miskend.

2.3.6. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en deze te laten behandelen. Tot een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag kan bijgevolg niet worden besloten.

2.3.7. Nu reeds werd vastgesteld dat er geen redenen zijn om te oordelen dat de overdracht van verzoeker aan de Hongaarse autoriteiten tot gevolg zal hebben dat hij, zonder dat zijn verzoek om internationale bescherming werd behandeld, zal worden teruggedreven naar een ander land, kan niet worden besloten dat artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU wordt geschonden.

2.3.8. Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen rechtsbepalingen en -beginselen niet aannemelijk. Het aangevoerde middel is *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

V. HOEFNAGELS